

บทที่ 1 จุดเริ่มต้นของอดีต

"...ศาลได้พิจารณาแล้วเห็นว่าจำเลยมีความผิดจริงตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 300 ในความผิดฐานข่มขืนโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับบาดเจ็บสาหัส และพระราชบัญญัติจรรยาบรรณทางกฎหมาย มาตรา 43 (2) โดยนางสาวรินนรี ภิญาพรรณได้ข่มขืนโดยประมาทพุ่งเข้าชนรถของนายปวร พิชัยธวัช เป็นเหตุให้นายปวรบาดเจ็บสาหัส

จำเลยได้รับสารภาพในชั้นสอบปากคำ ศาลจึงพิพากษาว่าจำเลยกระทำความผิดตามฟ้อง แต่เห็นว่าความผิดดังกล่าวเกิดจากความประมาท จึงพิพากษาจำคุกจำเลยเป็นเวลาสองปี ปรับสี่หมื่นบาท เพิกถอนใบอนุญาตขับขี่เป็นเวลาหกเดือน จำเลยยอมรับสารภาพ ทำให้การเป็นประโยชน์ต่อการพิจารณาคดี เห็นควรลดโทษให้กึ่งหนึ่ง คงจำคุกจำเลยหนึ่งปี ปรับสองหมื่นบาท และเพิกถอนใบอนุญาตขับขี่เป็นเวลาหกเดือน

แต่ด้วยการที่จำเลยได้ออกค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลทั้งหมดให้กับผู้เสียหายโดยมิได้บิดพลิ้ว จึงเห็นว่าจำเลยรู้สำนึกในความผิดแล้ว เห็นควรให้รอกการลงโทษเป็นเวลาสองปี คумประพฤติเป็นเวลาหนึ่งปี ให้รายงานตัวกับพนักงานคุมประพฤติรวมสี่ครั้ง และทำงานบริการสังคม

เป็นเวลาสี่สิบแปดชั่วโมง โทษปรับและเพิกถอนใบอนุญาตขับขี่ให้คงไว้โดยปรับสองหมื่นบาท และเพิกถอนใบอนุญาตขับขี่เป็นเวลาหกเดือน"

สิ้นคำพิพากษาของศาล รินนรี ฎิญาพรรณถึงกับยกมือขึ้นปิดหน้าหลังน้ำตาให้กับโชคชะตาของตนเอง หญิงสาวโผล่เข้ากอดนางนลินีผู้เป็นมารดา สองแม่ลูกร่ำไห้ด้วยความปีติยินดี อย่างน้อยลูกสาวคนเดียวของตระกูลฎิญาพรรณก็ไม่ต้องกลายเป็นคนชู้คุก

หลายเดือนก่อนรินนรีเข้ารับทษณะมีเนมาจนเกิดอุบัติเหตุรถชน เป็นเหตุให้คู่กรณีต้องเข้าโรงพยาบาลด้วยอาการแขนหักและมีบาดแผลตามร่างกาย แต่ที่แย่ไปกว่านั้นคือตัวรินนรีเองต้องนอนพักรักษาตัวนานกว่าคู่กรณีของหล่อนด้วยซ้ำ เพราะนอกเหนือจากความบอบช้ำทางร่างกายแล้ว หญิงสาวยังสูญเสียบิดาในช่วงเวลาที่ภาวะจิตใจอ่อนแอเต็มที ทำให้อาการเจ็บป่วยของหล่อนหนักหนาทั้งกายใจ

"ดีใจด้วยนะริน" ณัฐ ฎิญาพรรณ ลูกชายคนโตซึ่งเวลานี้เป็นเสาหลักของตระกูลโอบไหล่น้องสาวคนเดียว ก่อนจะหันไปจับมือกับทนายจำเลยที่ช่วยน้องสาวของเขาสู้คดีมาตั้งแต่ต้น

"ขอบคุณมากครับลุงสุน" "

"เป็นหน้าที่ของลุงอยู่แล้ว ยินดีกับทุกคนด้วยนะ คดีนี้ไม่มีอะไรซับซ้อน ผู้เสียหายก็ไม่ตั้งใจเอาความ เพียงแต่มันเป็นไปตามอาญาแผ่นดินที่เมื่อเจ้าทุกข์ไม่ฟ้องอัยการก็ต้องฟ้อง สรุปผลออกมาแบบนี้ก็คงไม่มีอะไรน่าเป็นห่วง จะมีก็แต่หนูรินนรีนั่นแหละ" ทนายความอาวุโสซึ่งอยู่กับตระกูลฎิญาพรรณมาตั้งแต่รุ่นพ่อของณัฐหันไปล่ำทับตัวต้นเรื่อง "ขอแค่อย่าทำผิดอีกเท่านั้นพอ"

"เซ็ดแล้วละคุณลุง รินไม่หาเรื่องใส่ตัวอีกแล้ว" หญิงสาวผู้มีใบหน้าสวยคมให้คำมั่น

"ทำได้อย่างนั้นจะดีมากหนูริน ไม่มีอะไรแล้วลุงเห็นที่จะต้องขอตัวก่อน" ทนายสุนตัดบท จากนั้นหันไปบอกนางนลินีและณัฐแล้วแยก

ตัวจากไป

"หมดเรื่องแล้วเรากลับบ้านกันเถอะ" ณัฐซึ่งมองตามนายอาวุโส
ไปจนลับประตูทางออกหันมาบอกน้องสาว

"ค่ะ"

หญิงสาวยิ้มให้พี่ชายคนเดียว โอบเอวมารดาอย่างรักใคร่พากันเดิน
ออกจากห้องพิจารณาดี เดินกันไปเรื่อยๆ หากยังไม่ทันจะพ้นบันไดศาล
ชายหนุ่มร่างสูงในชุดสูทดูภูมิฐานก็เดินตรงเข้ามา

"สวัสดิ์ดีครับคุณป้า คุณณัฐ คุณ...รินนรี"

เขากระพุ่มมือไหว้คุณนลินีก่อนจะหันไปทักทายณัฐซึ่งเขารู้จักดี
และคนสุดท้าย...รินนรี หญิงสาวคู่กรณีในวันนี้เพิ่งได้เจอกันเป็นครั้งแรก

"ขอแสดงความยินดีด้วยครับ"

ทุกคำพูดออกมาจากใจของดีอกเตอร์ปวร ชายหนุ่มผู้เสียหายนึกคิด
ถือโทษโกรธคนที่ขับรถชนรถของเขาจนต่างฝ่ายต่างต้องเข้าโรงพยาบาล
เขาได้รับบาดเจ็บแขนหักต้องเขาเฝือกนานนับเดือน ทว่าอาการของเขาก็
ยังนับว่าไม่หนักเมื่อเทียบกับผู้หญิงที่ยืนตะลึงอยู่ตรงหน้าคนนี่

"ชะ...ขอบคุณค่ะ" รินนรีตอบตะกุกตะกัก รีบหันไปทางพี่ชาย "พี่ณัฐ
เรากลับกันเถอะ"

"อะไรัยริน เสียมารยาท คุณป้าอุตสาห์มาทัก" ณัฐดูน้องที่ท่าท่า
ราวกับว่าไม่ต้องการพบปะพูดคุยกับปวรทั้งที่รินนรีเองเป็นฝ่ายผิด
ผู้เสียหายเสียอีกที่มีน้ำใจ ปวรไม่เคยแสดงกิริยาโกรธแค้นหรือกล่าวโทษ
น้องสาวของเขาแม้แต่ครั้งเดียว ทั้งที่ชายหนุ่มผู้นี้ได้รับความเดือดร้อน
จากการกระทำของรินนรีอยู่มีใช่น้อย ตลอดหลายเดือนที่ผ่านมารินนรี
ไม่เคยพบหน้าคู่กรณีของเธอมาก่อนเพราะต่างฝ่ายต่างก็บาดเจ็บ ปวรจะ
มาเยี่ยมเธอหลายครั้งแล้วแต่มีเหตุให้ต้องลี้ภัยไปทุกที ตัวรินนรีเองก็
ดูเหมือนจะไม่อยากพบเขาเท่าไรนัก ณัฐคาดว่าน้องสาวคงจะอายุที่

สร้างความเดือดร้อนให้คนอื่นทั้งที่ไม่เคยรู้จักหรือแค้นเคืองกันมาก่อน

"ไม่เป็นไรครับ ผมเข้าใจ" ปวรพูดด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน เขาพยายามสบตารินนรี ทว่าหญิงสาวแก้มองไปทางอื่น

"คุณแม่คะ หนูรินว่าเราไปกันเถอะคะ หนูรินอยากพักผ่อน"

"เอ่อ ต้องขอโทษด้วยนะคะ ป้าคงต้องขอตัวก่อน ขอขอบคุณอีกครั้งที่ไม่ติดใจเอาความ พวกเราเป็นหนี้บุญคุณเตอร์เหลือเกิน"

"คุณป้าอย่าพูดอย่างนั้นเลยครับ เราต่างก็รับผลกระทบจากเรื่องนี้มากพอแล้ว อะไรที่จับได้ผมก็อยากจับ ต่อไปทุกคนจะได้เริ่มต้นใหม่" ปวรยิ้มให้อย่างจริงใจ

"ถึงอย่างนั้นก็เถอะ ป้ารู้สึกละเอียดใจจริงๆ"

"เอาอย่างยิ่งดีกว่า เพื่อเป็นการฉลองที่ยัยรินรับโทษเบาที่สุดของที่สุด และเป็นการขอบคุณคุณป้าไปในตัว ผมขอเชิญทานอาหารที่บ้านสักมื้อ" ณัฐสังเกตเห็นอาการบางอย่างจากทั้งปวรและรินนรีแล้วค้นหัวใจ "ตกลงมั๊ยครับ ถือว่าให้เกียรติพวกเรา"

"เอ่อ...จะเป็นการรบกวนไปมั๊ยครับ เมื่อครู่คุณรินนรีบอกว่าอยากพักผ่อน" ปวรทำท่าเหมือนกับจะปฏิเสธ หากภายในใจของชายหนุ่มเขามองเห็นโอกาสอะไรบางอย่าง

"ไม่รบกวนเลยคะ ถ้าไม่ไปสิคะ ป้าจะเสียใจมาก" คุณนลินีพูดเอาจริงเอางัง ปวรแส้มทำเป็นหนึ่งคิดเพียงไม่กี่วินาทีก็ตอบรับ

"ถ้าอย่างนั้นก็ไปปฏิเสธครับคุณป้า" ชายหนุ่มกล่าวกับผู้อาวุโส หากสายตาเหลือบมองไปที่ลูกสาวคนสวย รินนรีสบตาเขาเพียงวูบเดียวเท่านั้นก่อนจะสละบัดหน้าหันไปทางอื่น

"นั่นเย็นนี่เจอกันที่บ้านผม" ณัฐสรุป เขาสังเกตเห็นกิริยาของน้องสาวแล้วมีความรู้สึกว่าผิดปกติ ทว่าหนุ่มหน้าหยกก็ไม่ได้พูดอะไร เขาอธิบายเส้นทางให้เตอร์ปวรฟังอย่างละเอียดแล้วจึงแยกย้ายกันกลับ

ในใจของณัฐนั้นอยากรู้ว่า การที่คู่กรณีทั้งสองมีท่าที่แปลกๆ ต่อ

กันเป็นเพราะสาเหตุอะไร

"เป็นอะไรของเราัยริน ที่ทำเมื่อกี้นี้ละเสียมารยาทมากรู้ไหม" ญรัฐดูน้องสาวคนเดียวเมื่อร่างผอมบางของรินหนีเข้ามาในที่เบาะข้างคนขับส่วนมารดานั่งเบาะหลังตามความเคยชิน

"จะบ่นทำไมละลูก น้องไม่สบายใจเปล่าๆ" คุณณลินนี่ยังคงเหมือนเคย รักลูกชนิดที่ไม่ต้องการให้ใครมาแตะ แม้รินหนีจะเป็นคนผิดนางก็ยังไม่ปกป้องเสมอ

"แม่ครับ น้องผิดก็ต้องว่าสิครับ เราเลี้ยงัยรินมาแบบนี้ไม่มันถึงได้ตื้อนัก" ญรัฐหันไปติงมารดา "เรื่องเอาแต่ใจนะไม่เฉพาะแต่ัยรินผมเองก็เป็น"

"ยะ เรื่องนี้หนะแม่รู้ซึ้งกว่าใคร" คุณณลินนี่แก้มตอบแถมประชด ญรัฐเป็นคนที่ไม่ค่อยจะฟังใคร เชื้อมั่นในตัวเองสูง นางเป็นแม่ทำไม่จะไม่รู้

"แต่เรื่องนี้คนของเราผิดนะแม่ที่ไปแสดงที่ทำใส่เขาแบบนี้ คุณปู่ไม่เอาเรื่องก็ดีเท่าไรแล้ว"

"เอาละคะพี่รัฐ รินยอมรับว่ารินผิด พอใจไหมคะ" รินหนีหันมาตอบเสียงลั่น หญิงสาวทำหน้าราวกับจะร้องไห้

"เอาเถอะ ใครจะผิดจะถูกมันก็ผ่านไปแล้ว รัฐทำไมจะต้องมาคาดคั้นเอากับน้อง ด็อกเตอร์ปวาก็ไม่ได้คิดอะไรสักหน่อย"

"แม่รู้ได้ไงครับว่าเขาไม่คิดอะไร เรื่องแบบนี้เขาคิดในใจไม่ต้องบอกเราหรอกครับ แต่ว่าเราควรจะรู้ตัว"

"แล้วพี่รัฐจะเอาอย่างไรคะ ให้รินถือชูปเทียนดอกไม้ไปกราบขอขมาเขาเลยดีไหม" รินหนีโพล่งออกมาอย่างหงุดหงิด ญรัฐจึงสวนกลับ

"ไม่ต้องมาทำประชด แค่ไม่ทำอะไรให้มันเป็นปัญหาขึ้นมาก็พอแล้วัยริน เรื่องคุณปู่บ่นะไม่เท่าไร แต่เรื่องปิกก็กับถิชาเราต้องช่วยพี่แก้ปัญหาด้วย"

พูดถึงปิ๊กก็แล้วรินนรีถึงกับหน้าเจื่อน ความผิดมหันต์ในชีวิตของสาวสวยร่างแบบบางคงไม่มีเรื่องใดหนักหนาเกินกว่าจะให้อภัยได้เท่าเรื่องนี้

ณัฐนิษาคณกรรักของพี่ชายเข้าใจผิดคิดว่าณัฐไม่รับผิดชอบลูกในท้องจนต้องหนีไปอยู่อเมริกากับน้ำสาว ต้องอุ้มท้องและคลอดลูกเพียงลำพังโดยที่ไม่มีพ่อของลูกอยู่เป็นกำลังใจ เด็กชายปิ๊กก็เติบโตขึ้นมาโดยไม่เคยรู้จักอ้อมกอดของพ่อ

เรื่องราวทั้งหมดเกิดขึ้นเพราะรินนรีนำจดหมายบอกลาของณัฐนิษาที่เขียนถึงณัฐไปทิ้งโดยที่เธอก็ไม่ได้เปิดอ่าน นั่นเป็นความเจ็บปวดอย่างที่สุดที่หญิงสาวได้รับรู้ว่าตนเองคือต้นเหตุของความวุ่นวายทั้งหมด

ความจริงอันน่าตกใจก็คือ ด็อกเตอร์ปวรคูภกรณีของเธอเป็นพ่อขุนหัวให้ปิ๊กก็ตั้งแต่เกิด เพราะตอนนั้นเขากำลังเรียนปริญญาเอกและทำงานพิเศษในร้านอาหารของน้ำสาวณัฐนิษา

โลกกลม...รินนรีคิดในใจ

มันกลมมากเกินไปหรือเปล่าที่เขาเข้ามาเกี่ยวข้องกับเรื่องราวในครอบครัวภิญญาพรรณได้อย่างไม่คาดฝัน

และที่เกินความคาดหมายยิ่งไปกว่านั้น...เย็นนี้เขาจะตามไปถึงบ้าน...

โอ๊ย...จะทำยังไงดีรินนรี ทำไม่ต้องมาเจอผู้ชายคนอื่นอีก ทั้งที่คิดว่าจะได้เจอกันอีกแล้ว หญิงสาวถอนหายใจเฮือกใหญ่ นิ่งนิ่งไม่พูดไม่จาปล่อยให้พี่ชายขับรถกลับบ้านด้วยความเซ็งกับอารมณ์ขื่นๆ ลงๆ ของน้องสาวคนเดียว

ปวรมาถึงสถานที่นัดหมายตรงเวลาไม่ขาดไม่เกิน ซีตรองคันเก่งซึ่งผ่านการซ่อมมาอย่างดีเคลื่อนตัวเข้ามาหยุดอยู่ที่ลานจอดรถหน้าบ้านภิญญาพรรณหลังจากที่คนสวนวิ่งออกมาเซ็นประตูอัลลอยบานใหญ่ ร่างสูงสร้างระดับหกฟุตของหนุ่มนักเรียนนอกในชุดลำลองเดินลงมา

จากรถพร้อมกับกุหลาบขาวช่อใหญ่ เขาเดินตามถนนซึ่งออกมาต้อนรับด้วยตนเองเข้าไปที่ห้องรับแขก เห็นคุณนลินีนั่งรออยู่ที่มอบดอกไม้มอบให้

"ตายจริง มีน้ำใจเหลือเกิน ไม่จำเป็นต้องซื้อหามาหอรอกพ่อคุณคนกันเองทั้งนั้น"

"ไม่เป็นไรครับ ผมเห็นว่าสวยดีก็เลยคิดว่าคุณป้าคงจะชอบ"

"ป้าน่าจะชอบอยู่แล้วล่ะจ๊ะ ผู้หญิงกับดอกไม้เป็นของคู่กัน ยิ่งคนแก่ด้วยแล้วยิ่งไม่มีอะไรทำ มีดอกไม้สวยๆ มาเดี๋ยวจะได้จัดใส่แจกัน"

"ตามสบายเลยครับ" ปวรสุดพลางเหลียวซ้ายแลขวาราวกับว่ามองหาใครบางคน

"หนูรินคงกำลังอาบน้ำอยู่นะจ๊ะ" คุณนลินีพูดขึ้นมาลอยๆ รวกับจะอ่านใจชายหนุ่มตรงหน้าออก ปวรสุมกลบเกลื่อนเมื่อรู้ว่าถูกจับได้เสปไปยกน้ำในแก้วใส่ขึ้นมาจิบแก้เกี้ยวแล้วหันไปชวนณรรุญชญา จนกระทั่งรินรีเดินลงมาจากชั้นบน คุณนลินีจึงขอตัวสำรวจความเรียบร้อยในครัว ส่วนณรรุญชญาที่มีโทรศัพท์เข้ามากะทันหันจึงขอตัวเดินออกไปพูดสายที่หน้าบ้านปล่อยให้ปวรสุมกับรินรีเผชิญหน้ากันตามลำพังเป็นครั้งแรก

คล้อยหลังพี่ชายไปแล้ว รินรีซึ่งเพิ่งเดินลงมาจากชั้นบนต้องยืนเผชิญหน้ากับแขกคนสำคัญของครอบครัวอย่างอึดอัด ปวรสุมจ้องหน้าเธอราวกับว่าต้องการจะค้นหาอะไรบางอย่าง หากหญิงสาวไม่มีอารมณ์มาเล่นเกมกับเขา รินรีรีบเร่งทำเป็นมองออกไปนอกหน้าต่าง ปวรสุมบางๆ

"น่าอึดอัดจริงๆ นะครับ การพบกันแบบนี้"

เงิบ...ไม่มีคำตอบ หญิงสาวผิวสีน้ำผึ้งผู้ใส่ใบหน้าสวยคมแถมริมฝีปาก

"ไม่คิดจะทักทายกันบ้างหรือครับ"

เงิบ...ไม่มีคำตอบอีกเช่นเคย ปวรสุมทวนหายใจ

"เราจะพูดกันดีๆ ได้มั้ยครับ"

"ได้ค่ะ ถ้าคุณไม่พูดถึงอดีต" คราวนี้รินรียอมเปิดปาก หลังจาก

นั่งอยู่นานเป็นนาที

"คุณยอมรับแล้วใช่ไหมครับว่าเราเคยพบกัน"

หญิงสาวไม่ตอบ ปวรวมยิ้มก่อนจะสรุปเอาเองคือ "เออละ ในเมื่อคุณไม่พูดอะไร ผมก็จะอนุมานว่าคุณยอมรับ"

"ฉันไม่..." รินนรีค้าน แต่ก็ไม่ทันอีกฝ่ายที่ชิงพูดขึ้นเสียก่อน

"คุณไม่คิดหรือครับว่าการเกิดอุบัติเหตุขึ้นระหว่างเราที่เมืองไทยนี้ แสดงว่าเรามีวาสนาต่อกัน โชคชะตาลิขิตให้เรามาพบกันอีก"

"ขอโทษค่ะดอกเตอร์ ฉันไม่เชื่อเรื่องพวกนี้ คุณเรียนจบมาระดับปริญญาเอก...รัฐศาสตร์ดุสิตบัณฑิตใหม่้มั้ยคะ อยู่เมืองนอกก็คงจะหลายปีทำไมเชื่อเรื่องมงายแบบนี้ได้"

"โชคชะตาสำหรับผมไม่ใช่ความมงาย" ปวรวตอบเสียงหนัก "มันไม่เกี่ยวกับการเอาดวงใครมาผูกกันแล้วจะเป็นเนื้อคู่ แบบนั้นผมก็ไม่เชื่อครับ แต่โชคชะตาที่ผมหมายถึง...มันคือจังหวะชีวิตที่เราต้องเดินมาบรรจบกันต่างหาก หรือคุณว่าไม่จริง โลกตั้งกว้างใหญ่ทำไมเราต้องมาเจอกันอีก"

"มันเป็นความบังเอิญเท่านั้นค่ะ" รินนรียังยืนยันที่จะไม่รี้อ้อนอดีต "เรื่องเก่าคือนั้นคุณลืมซะก็จบ"

ปวรวยืนดักหน้าในระยะไม่ห่างจากฝ่ายตรงข้ามเท่าใดนัก ดวงตาลังกรอบแว่นใสมองลึกลงไปดวงตาคู่สวย

"โชคร้ายตรงที่ผมไม่เคยลืมนะสิครับ"

หญิงสาวหลุบตาลงต่ำอย่างคนจนแต่้ม แต่ก่อนที่เธอจะเปลี่ยงปล้ำมากไปกว่านี้ ธรรมชาติก็เดินกลับเข้ามาพอดี...

บรรยากาศอาหารเย็นมื้อนี้สำหรับคุณนลินีดูเหมือนจะเต็มไปด้วยความสุขอยู่ไม่น้อย ลูกสาวคนเดียวของนางรอดพ้นจากคดีความ แม้วันนี้จะเป็นเพียงผลในกาลข้างหน้า แต่เมื่อผู้เสียหายซึ่งนั่งอยู่ตรงข้ามกับนางบน

โต๊ะอาหารไม่คิดจะติดใจเอาความ นั้นย่อมหมายความว่าไม่มีการ
อุทธรณ์ฎีกาใดๆ อีก

"เห็นตำรับแล้วว่าดีก็เอามาจากอเมริกา" คุณหลินี่ชวนคุย
อีกเมื่อสังเกตเห็นว่าดีก็เอามาจากอเมริกา" คุณหลินี่ชวนคุย
อีกเมื่อสังเกตเห็นว่าดีก็เอามาจากอเมริกา" คุณหลินี่ชวนคุย

"ครับ ผมจบมาได้สองปีมาแล้ว แต่ว่าเพิ่งกลับมาเมืองไทยเมื่อตอน
ก่อนจะเกิดอุบัติเหตุไม่นาน"

"ตายจริง กลับมาก็โชคร้ายเลยนะคะ ดวงไม่ดีแบบนี้ต้องทำบุญให้
มาก" คุณหลินี่แนะนำ นางเป็นคนหนึ่งที่เชื่อเรื่องดวงชะตาจึงมักหาโอกาส
ไปดูหมออยู่เสมอ

"ครับ ปกติผมก็ทำบุญอยู่แล้ว" ปวรสตอบก่อนจะพูดต่อ "ทุกอย่าง
ถ้าเรามองให้เป็นเรื่องดีมันก็ได้ดีนะครับคุณป้า อย่างอุบัติเหตุคราวนี้
ฟ้าคงอยากให้ผมได้พบกับทุกคนที่นี่ ถึงตั้งใจให้ลูกสาวบ้านนี้เอาเจ้า
ซีตี้คาร์คันเล็กนั้นเห็นหนาวมาถล่มซีตี้รองของผมซะหน้าเย็น คุณรินนี่
ว่าอย่างนั้นมั๊ยครับ"

คำถามท้ายประโยคที่มีนัยบางอย่างนั้น ดีก็เอามาจากอเมริกา" คุณหลินี่ชวนคุย
อีกเมื่อสังเกตเห็นว่าดีก็เอามาจากอเมริกา" คุณหลินี่ชวนคุย

"คงไม่หรอกค่ะ เป็นความโชคร้ายของฉันและคุณมากกว่า"

หญิงสาวตอบเสียงเรียบ ญรัฐเหลือบมองน้องสาวพลางตั้ง
ข้อสังเกตในใจว่าทั้งน้องสาวของเขาและดีก็เอามาจากอเมริกา" คุณหลินี่ชวนคุย
อีกเมื่อสังเกตเห็นว่าดีก็เอามาจากอเมริกา" คุณหลินี่ชวนคุย

"อาจจะเป็นโชคร้ายของคุณ...แต่เป็นโชคดีของผมครับ" ปวรสตอบกลับ
ใบหน้ายิ้มพราย เขาดีก็เอามาจากอเมริกา" คุณหลินี่ชวนคุย
อีกเมื่อสังเกตเห็นว่าดีก็เอามาจากอเมริกา" คุณหลินี่ชวนคุย

"กับข้าวฝีมือคุณป้าอร่อยมากครับ" ชายหนุ่มหันไปหยอดคำชม
ผู้อาวุโสซึ่งนั่งอยู่หัวโต๊ะ

"ขอบใจจ้ะ ถ้าไม่รังเกียจจะมาชิมฝีมือป้าบ่อยๆ ก็ได้"

"ขอบคุณครับ แต่คงต้องขออนุญาตลูกสาวคุณป้าด้วย ทำทางจะไม่ค่อยเต็มใจต้อนรับผมเท่าไร" คำพูดของปวรทำให้รินรึหน้าหงิกหญิงสาวไม่ต่อปากต่อคำ หากทำเป็นไม่สนใจ รับประทานอาหารต่อไปอย่างเงียบๆ

เสร็จจากของคาวแล้ว คุณนลินีก็สั่งให้แม่บ้านเสิร์ฟของหวานต่อเนื่อง นางลงมือทำกระท้อนลอยแก้วอย่างสุดฝีมือ ซึ่งเมื่อปวรได้ลิ้มรสเพียงคำแรกก็เอ่ยปากชมว่าหวานหอมถูกปากไม่แพ้แกงเขียวหวานไก่ ปลาจะละเม็ดทอดกระเทียม ผัดผักโสภณ และไข่ตุ๋นกุ้งสับสูตรพิเศษอันเป็นเมนูอาหารมือใหญ่ที่เพิ่งผ่านพ้นไปเมื่อครู่

ท่าทางของปวรที่รับประทานอย่างเอร็ดอร่อยทำให้แม่ครัวกิตติศักดิ์ในวันนี้หน้าบานแล้วบานอีก คุณนลินีรู้สึกพึงพอใจในตัวชายหนุ่มซึ่งนั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามกับนางค่อนข้างมาก เขาเป็นคนรุ่นใหม่ที่พร้อมด้วยคุณสมบัติรูปสมบัติ และชาติตระกูล

เขาไม่ใช่คนรูปหล่อระดับพระเอกหนังไทย ทว่าดูดีด้วยใบหน้าเหลี่ยมได้รูป จมูกโด่งเป็นสันสมส่วน ดวงตาวาวรีหลังกรอบแว่นนั้นฉายแววว่าเป็นคนมุ่งมั่น รับกับคิ้วเข้มที่ขบให้ใบหน้าดูมีมิติไม่จืดชืด เมื่อบวกกับการที่เป็นคนมีรูปร่างดีด้วยหุ่นสูงเพรียว ผิวขาวแบบผู้ดี และการแต่งกายมีรสนิยม ก็ยิ่งทำให้ปวรได้เปรียบคนหล่อบาดใจแต่ไม่มีบุคลิกอีกหลายๆ คน

มีดีขนาดนี้ หากเขาจะสนใจรินรึลูกสาวคนเดียวของนางก็คงจะดีไม่น้อย และทำที่ที่เขาแสดงออกในวันนี้ก็ทำให้นางเริ่มเอนเอียงว่าจะเป็นเช่นนั้น

ปวรเป็นคนที่ดูจากภายนอกเหมือนจะเรียบร้อย สุขุม แต่เมื่อได้คุยด้วยแล้วจะพบว่าเขามึนบางอย่างที่ไม่ใช่เพียงแค่ผู้ชายคงแก่เรียนสวมแว่นตาหนาเตอะ เขาได้ตอบคำพูดหลายประโยคของรินรึอย่างแคล่วคล่อง ไม่เกรงว่าแม่ลูกสาวตัวดีของนางจะโกรธหรือสวนกลับ

"ใครจะต้อนรับไม่ต้อนรับไม่ใช่ปัญหา ป้าเชิญซะอย่างมาได้ทุกเวลาจ๊ะ"

รินนรีได้ยินมารดาให้ท้ายคนที่นั่งยิ้มกริ่มมอยุ่ใกล้ๆ ก็รู้สึกขำใจเต็มกำลัง หญิงสาวอดไม่ได้ที่จะต้องดักคอเขา

"ต๊อกลงเตอร์คงไม่ว่างหรรอกคะแม่"

"ว่างครับ" ปวรสตอบกลับทันที "ปกติผมเลิกงานห้าโมงตรง"

ณัฐซึ่งนั่งฟังอยู่ถึงกับกลั้นหัวเราะไม่อยู่ เขารีบคว้าแก้วน้ำมาดื่มกลบเกลื่อนแต่ยังไม่วายแอบสบตาน้องสาว รินนรีเห็นหน้าตุมแล้วตุมอีก

"เอาเป็นว่าคราวหน้าต๊อกลงเตอร์แวะมาอีกนะคะ ชวนหนูนิชากับหนูปิ๊กก็มาด้วย ป้าคิดถึงหลาน" น้ำเสียงช่วงท้ายของผู้อาวุโสเมื่อพูดถึงเด็กชายปิ๊กก็ลูกนอกสมรสที่เกิดระหว่างณัฐลูกชายคนโตของนางกับณัฐนิชาก็แล้วนำเสนอ นางอายุมากแล้วลูกทั้งสองยังไม่แต่งงาน จึงไม่มีหลานไว้เซยชม ยิ่งได้รู้ว่าที่แท้ตัวเองมีหลานชาย แต่ไม่สามารถอยู่ด้วยกันได้เพราะพ่อแม่ของเด็กมีปัญหาหนักก็ยิ่งทำให้รู้สึกเหงา

"เรื่องนิชากับปิ๊กก็คุณป้ากับคุณรัฐใจเย็นๆ นะครับ ให้เวลานิชาสักหน่อย" ปวรสลอบใจผู้อาวุโส เขาเองในฐานะที่เป็นเหมือนพี่เหมือนเพื่อนสนิทซึ่งช่วยเหลือดูแลณัฐนิชากับปิ๊กก็มาตั้งแต่ต้นก็อยากให้อุบัติกับณัฐนิชาคืนดีกัน เด็กชายตัวน้อยที่เขาจับเป็นพ่อทูนหัวจะได้มีครอบครัวที่สมบูรณ์เสียที

"ป้าเข้าใจ คนของเรามันก็เหลือเกิน จอมก๋อเรื่องทั้งพี่ทั้งน้อง" คราวนี้โดนทางเลขกันเป็นแถบ ทั้งณัฐและรินนรีต่างพากันหน้าจ้อย

"ไม่ใช่ความผิดของใครหรอกครับคุณป้า ไม่มีใครอยากให้เกิดเรื่อง" ปวรสช่วยสองพี่น้องแก้ต่าง "นิชเข้าใจเรื่องนี้ดี"

คุณนลินนี่ถอนหายใจ นางอยากให้หลานชายคนเดียวเข้ามาอยู่ในบ้านนี้ อยากให้ลูกชายมีความสุขกับหญิงสาวที่เขารัก จนป่านนี้ณัฐยังไม่ยอมมองผู้หญิงคนอื่น เขาอาจจะเป็นคนเจ้าชู้แต่ก็ยังรักเดียวใจเดียว

"ได้ข่าวว่าคุณญี่ปุ่นจะไม่กลับอเมริกาแล้ว" อนุรักษ์ชวนคุยเรื่องใหม่เพื่อให้บรรยากาศไม่เคร่งเครียดมากนัก ก่อนหน้านี้ปวรเปรยว่ายากกลับไปอยู่อเมริกา ซึ่งอนุรักษ์เข้าใจว่าเป็นเพราะหนุ่มนักเรียนนอกผู้นี้ใช้ชีวิตในต่างแดนมากกว่าสิบปีอาจจะไม่คุ้นเคยกับเมืองไทย เขาหาวิธีไม่ว่าสาเหตุที่แท้จริงนั้นมาจากเรื่องอื่นที่ไม่เกี่ยวกับความคุ้นเคยหรือไม่คุ้นเคยกับบ้านเกิดเมืองนอนแม่แต่หน่อย

"ครับ พอดีผู้อำนวยการเครือข่ายนานาชาติลาออกไป พอเห็นว่าผมพอจะมีความรู้เรื่องนี้อยู่บ้างก็เลยขอให้ผมลองทำงานนี้ดู"

"ป่าต้องเรียกตอกเตอร์ว่าอาจารย์มั๊ยคะนี่" คุณณลินีแก้มแสวงสาวปรายยิ้มซ้ำ

"ไม่ต้องหรอกครับ ผมไม่ได้สอนหนังสือ เพียงแต่เข้าไปดูแลเรื่องการเรียนต่อต่างประเทศของอาจารย์ที่มหาวิทยาลัย ติดต่อหาสถาบันดีๆ คัดเลือกคนที่จะเข้ามารับทุน แล้วก็ติดตามผลการเรียนนะครับ"

"น่าสนใจดีนะ" คุณณลินีรับลูก "ยังงี้ก็ต้องไปต่างประเทศบ่อยลิจ๊ะ"

"โดยสายงานแล้วก็ใช่ครับ ผมเพิ่งไปเยี่ยมนักเรียนทุนที่ออสเตรเลียเมื่อสองสัปดาห์ก่อน โชคดีที่มีเพื่อนอยู่ที่นั่นก็เลยไม่มีปัญหาเรื่องที่อยู่ คนที่ส่งไปเรียนก็ค่อนข้างดีครับ ผลการเรียนระดับดีมากทุกคน" ปวรพูดแล้วเหลือบมองคนที่ทำเป็นไม่สนใจ เห็นรินนรีก้มหน้าก้มตาเขียนข้อในจานแก้วใสที่ไม่มีกระทอนลอยแก้วเหลืออยู่แล้ว

...เย็นซาจริงๆ ผู้หญิงคนนี้...

ตอกเตอร์หนุ่มนึกในใจ แต่ก็ช่วยไม่ได้ เขามีเรื่องต้องพูดกับเธอไม่ว่าจะอย่างไรก็คงต้องยอมรับกิริยาต่อต้านของรินนรีให้ได้

"กาแฟมั๊ยครับ" อนุรักษ์ถาม เมื่อปวรตอบรับ เจ้าบ้านหนุ่มก็หันไปสั่งแม่บ้านให้เสิร์ฟกาแฟเพื่อปิดท้ายรายการมือค่ำวันนี้

"แล้วงานวิจัยล่ะครับ ทราบมาว่าคุณเป็นนักวิจัยด้วย" อนุรักษ์ชักใช้ไล่เสียงต่อ รินนรีนึกหม่นไล่พี่ชาย